

Recytatyw

To element składowy oper, oratoriów i kantat, w którym środkiem wyrazu nie jest zwykły śpiew, lecz imitowanie mowy

Źródłosłów: z łaciny *recitare* – deklamować.

Recytatyw pojawił się w XVII wieku wraz z powstaniem [oper](#) i miał dla niej istotne znaczenie. Ponieważ w śpiewnej [arii](#) bohater ukazywał pewne emocje, uczucia, funkcją recytatywu stał się rozwój akcji, prowadzenie dialogu albo opowiadanie o wydarzeniach. Z tego powodu w recytatywie wykorzystywano odpowiednie środki muzycznego wyrazu: nieregularną strukturę rytmiczną, krótkie formuły melodyczne, które oddawały podstawowe intonacje pytania, westchnienia i inny specyficzny [akompaniament](#). I właśnie różne podejście kompozytorów do akompaniamentu doprowadziło do powstania dwóch rodzajów recytatywu. *Recitativo secco* (po włosku oznaczający „suchą deklamację”) wyróżniał się tym, że deklamacja solisty rozwijała się na tle akompaniamentu jednego instrumentu, najczęściej [klawesynu](#). *Recitativo accompagnato*, jak sugeruje sama nazwa, był wykonywany przez śpiewaka z towarzyszeniem orkiestry.